

המושלת היהודית

נחוג ♦ במונטפלייה שבמדינת רמונט האמריקאית, יוסי הולדתה 50 של מדליין קונין, המושלת של מדינת רמונט הצפון-מזרחית הגובלת בקנדה, ואחת משתי המושלות-הגושים בין 50 מושלי המדינות של ארצות הברית. קונין היהודית, שנבחרה למשרתה לפני כחצי שנה, בירתן של 62 קולות בלבד, והמושלת במדינה המשיך תרעת על שטח הקטן במקצת משטחה של מדינת ישראל (ובה קצת יותר מחצי מיליון תושבים), היא אשתו של רופאי-כליות, עיתונאית לפי מקצועה ובתו של יבואן-נעליים מציריך השווייצי, ציט, ממנה נמלטה המישפחה בראשית מלחמת-העולם לארצות-הברית, עת חששה מפלישה נאצית לשווייץ.

הגנרלית היחידה

נתמנתה ♦ לתפקיד הצמרת, של מפקדת בה"ד (בסיסה-הרכבה), הגנרלית היחידה בצבא צרפת, תת-אלוף מיש" לין רבול-שאנטלוב, שקיבלה תחת פיקודה את בסיסה-הרכבה לקציני-רפואה בעיר ליון. היה זה צעד נוסף במה ששרה-הגנה הצרפתי הגדיר כ"פמיניזציה של הכוחות המזוינים", בעיקבותיה גדל מיספר הקצינות בצבא צרפת, כחמש השנים האחרונות, כ-33%.

הכלבנית המהירה

זכתה ♦ במקום הראשון (ובפרט של 50 אלף דולר) במירוץ מיוחדות כלבים בצבא לרוחבה של אלסקה, ליבי רידלס בת 28, האשה הראשונה בהיסטוריה שזכתה במירוץ 1760 הקילומטרים לרוחבה של אלסקה ואשר עשתה את הדרך מדרום-מזרחה של המדינה האמריקאית הצפונית ביר תר לצפון-מערבה, עם צוות 13 כלביה ב-18 ימים, 20 דקות ו-17 שניות.

היועץ הלא-צמוד

נורה ♦ למות בגיל 43, ברומא, כנראה עליידי אנשי הברנדוט הא-דומות אציו טאראנטלי, פרופסור ליחסים-עבודה באוניברסיטת רומא ויר עץ איגור העובדים הקאתולי באיטליה, שהתפרסם בדרישתו התקיפה לביטול הצמרת-השכר לאינרסי, שהיתה ל-דעתו, הגורם העיקרי לאינפלציה.

בום ובאוור

נפטר ♦ בגיל 72, בכפר-שמריהו, מונייה ("מאיר") מרדור, יליד רוסיה ומראשי אירגון ההגנה, שעסק לפני הקמת המדינה כמוריעין, העפלה והברחת-נשק (שעליהם כתב בספרו שילוחות עלומה) ושנודע אחר הקמת המדינה כאיש חילה-אוור (שהביא ארצה מצ'כוסלובקיה, בעיצומה של מלחמת-העצמאות, כמפקד להק התור-בלה האווירית, במיבצע בלך, 25 מטר-סיקרב מסוג מסרשמיט), כמקמת ההג-שות לפיתוח אמצעי-לחימה (רפ"ל) וכראש מערך המשק לשעת-חירום (מל"ח). מרדור גם היה האיש שהטמין, בסתיו 1940, בהוראת מפקדת ההג-נה, פצצה קטלנית באוניית-המעפילים פאטריה, אשר עוככה עליידי הברי-טים בנמל חיפה. כוונת ההגנה היתה להטיב את הספינה ולהכריח את הבר-ריטים להשאיר את המעפילים בארץ, אך הספינה הרעועה טבעה מהר מן הצפוי ולקחה עימה, למצולות, 250 מעפילים.

בשרון ובעמק

נפטר ♦ בגיל 89, בתל-אביב, השיטה האיטלקית המקבילה ל-שיטת תוספת-החיוקר הישראלית וה-קרויה סקאלה טובילה - מדרגת נעות.

ראשי-העיריה ניסה להשפיע על שופט!

כ ל תלמיד בית-ספר עממי יודע על עיקרון הפרדת-הרשויות. אחר מעקרונות הדמוקרטיה המודרנית הוא שהרשות השופטת איננה ניתנת אלא למרותו של החוק בלבד. כל התערבות כשפיטה מצד אנשי ממשלה, מישרטה או זרועות אחרות של המדינה היא פסולה בתכלית. נראה כי ראשי-העיריה החדש של ראשון-לציון, מאיר ניצן, איננו יודע

לרון במעמד שני הצדדים היתה שלא לרוחו, כתב השופט רצ'בסקי בהח-לטתו, למחרת אותה שיחה טלפונית. השופט החליט כי אחרי שיחה זו לא יוכל להמשיך לרון בתיק. "לכשעצמי, אין לי ספק שאני יכול לרון בתיק ללא משוא-פנים או דעות-מוקדמות, גם לאחר פניה זו של ראשי-העיריה", כתב השופט בנימוקי החלטתו, "אולם אני מניח שלא כל

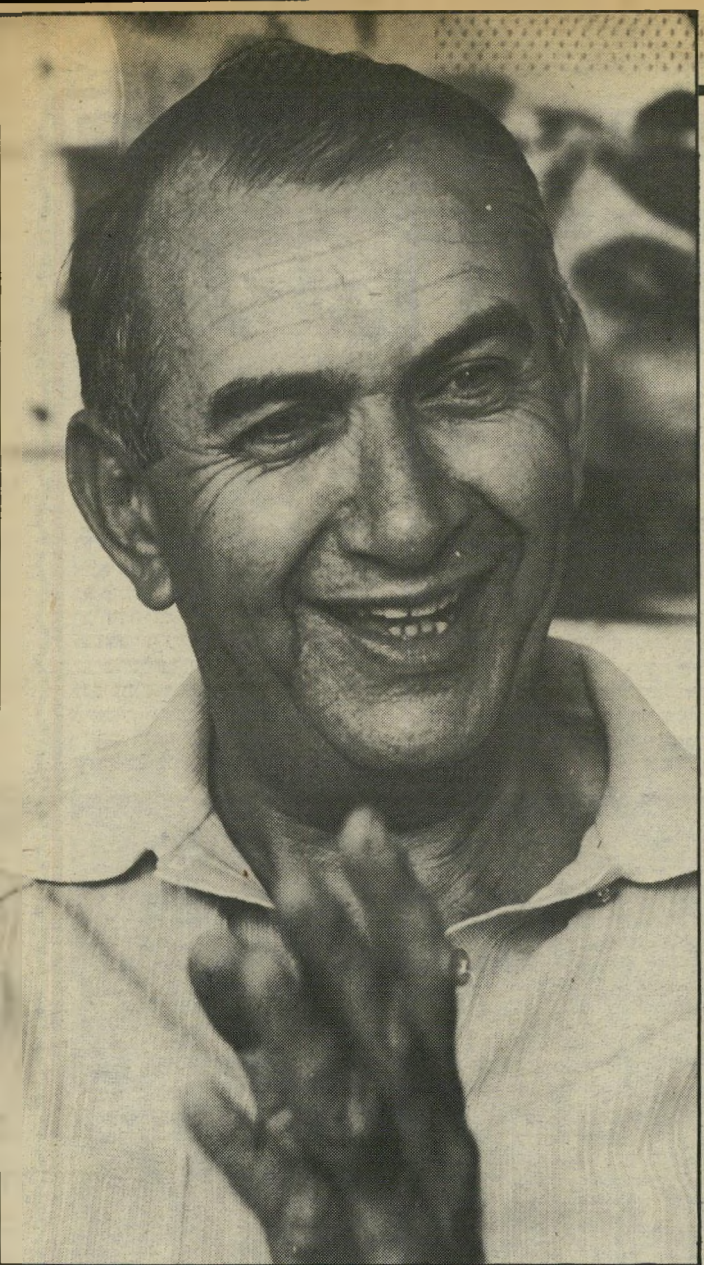
שופט רביבי מוצא לנכון להעיר...

הצדדים המעורבים יראו זאת כדבר הוגן". השופט רצ'בסקי החזיר את התיק המסוים לנשיא בית-המשפט השלום, יצחק רביבי, כדי שוה יעבירו לשופט אחר.

להעיר לראשי-העיר

קשה מאוד להבין את צעדו של ראשי-העיריה, שפנה לשופט ה-ממלא תפקיד שיפוטי וניסה לשוחח אתו על חק המתנהל בפניו. קשה שיבעתיים להבין את התנהגותו של ראשי-העיריה כאשר בוחנים את התיק.

על עיקרון-יסוד זה, בוורותו של ניצן גרמה השבוע לתקלה רצינית. שופט-השלום אהרון רצ'בסקי, שהיה בתורנות בבית-המשפט במלה, קיבל שיחת-טלפון ללישכתו ב-29 במרס השנה. המטלפן היה ראש-עיריית ראשון-לציון, מאיר ניצן. "עוד כטרם היה סיפק בידו לדבר, הפנית את תשומת-ליבו שאין לרפות לשופט בעניין תיק הקבוע בבית-המשפט. הוא המשיך, ואפשר היה להבין מטרונייתו כי הינו מתייחס לתיק הנוכחי. למרות שלא איפשרתי לו לטעון כטלפון דברים של ממש, הרי, מעצם הפניה הבנת, כי החלטתי

ראשי-עיריית ראשון-לציון ניצן שיחת טלפון ללישכת השופט

כל העניין הוא צורה-הריסה מינהלי, שהוציא ראשי-העיריה בתפקידו כראש-הוועדה המקומית לתיכונן ולבניה במרחב ראשון-לציון, נגד חנות בשם קרן הספקת מזון. העסק נמצא באזור התעשייה הישן בראשון-לציון, ומשום-מה יצאה עליו חמתו של ניצן. שלא בהיתר.

השופט רצ'בסקי היה כנראה נרעש מפניה זו. הוא חשב יממה כיצד להגיב על התערבות כזו, ואז החליט לכתוב החלטה מגומקת, שבה הוא מפסיק את הדיון בתיק, ולספר את כל פירטי המיקרה. הכרוז עבר אל יצחק רביבי, נשיא בית-המשפט השלום במחוזות תל-אביב והמרכז.

השופט רביבי העביר את התיק המישפטי לשופט-השלום זאב המר ברחובות, והמליץ לרון בו בהקדם האפשרי. אך גם השופט רביבי לא יכול היה להתעלם מהתערבותו הגסה של ראשי-העיריה, והוא כתב: "מוצא אני לנכון להעיר לבאתיכות העיריה, עור-כתהדין קרוק, להפנות תשומת-ליבו של ראשי-העיריה להערכת השופט רצ'בסקי בקשר לפנייתו הטלפונית אליו. איני מפרט יותר, בהסתמכי על נכונות באתיכות התביעה להעיר בנושא לראשי-העיריה". ודי לחכימא ברמיזה.

גם אם נניח כי לראשי-העיריה לא היתה כל כוונה רעה כאשר טילפן אל השופט, הרי שבורותו כריני-מימשל תקין די בה כדי לזעזע.

אילנה אלון

רכת חדרים במלון-פאר בניצה שבירי-ייה, כשחדר אחד מאוכלס בכלובים, שהכילו 300 ציפורים טרופיות; חדר שני - בצמחיה טרופית שהושקתה על-ידי ממטרות אוטומטיות, וחדר שלישי - במסכות פרימיטיביות מאפריקה ואיי האוקיינוס השקט.

בגיל 84, ביוגרפיה חושפנית על אנרי (עירום כחול) מאטיס, מגדולי ציירי צרפת. מאטיס, שונח את לימודי המישפטים בגיל 21, כדי להתמסר לאמנות. מוצג בספר כאגואיסט קיצוני. שבמקום לסייע לאשתו ולבתו, חברות תנועת-ההתנגדות הצרפתית של מיל-חמת-העולם, הסתגר אותן שנים במע-

כמנהל חברת שיכון העולים עמידר. כח"כ הכנסת העשירית (שבה כיהן יום אחר בלבד) וכראש המועצה הראשון והמתמיד (יותר מ-20 שנים) של מיג-דל-העמק. האגואיסט הטרופי פורסמה ♦ 31 שנים אחר מותו.

משה אלדוראטי, שעלה ארצה מתורכיה בגיל 8, ואחרי שסיים את לימודיו בבית-הספר החקלאי במיקוודה ישראל, ניהל, כפקיד המגרט הברטי, את בית-הספר לפושעים צעירים בטול-כרם, שבה היתה מישפחתו המישפחה היהודית היחידה בעיר. בנו, צבי, כיום מנהל חברות בניין וביטוח, נודע בעבר